

Sygn. akt II Ka 484/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SO Hanna Prządka
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Anny Świdorskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r.

sprawy **R. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 9 sierpnia 2013 r. sygn. akt II K 1176/12

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że przyjmuje iż czyn przypisany R. S. stanowi wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych, zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 484/13

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 4 października 2012r. w miejscowości G., województwa (...), wykorzystując fakt pozostawienia przez małoletniego K. R. bez zabezpieczenia na przykościelnym parkingu roweru górskiego m-ki (...)dokonał jego zaboru, powodując swoim zachowaniem straty w wysokości 350 zł na szkodę M. R.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2013 roku:

I. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

III. na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przyjmując, na podstawie art. 33 § 3 kk, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 złotych;

IV. na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 442,80 złotych, w tym podatek VAT w kwocie 82,08 zł, tytułem obrony oskarżonego sprawowanej z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości przeciwko R. S.. Orzeczeniu temu, na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk, skarżący zarzucił obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 70 § 1 pkt 2 kk, poprzez wskazanie tego przepisu jako podstawy do warunkowego zawieszenia wobec R. S. kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy podstawę tę winien stanowić art. 70 § 2 kk.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w jego punkcie II i orzeczenie w oparciu o przepisy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec oskarżonego R. S. kary pozbawienia wolności na okres 3 lat.

Na rozprawie odwoławczej prokurator poparł apelację i wniósł o przyjęcie, że w związku ze zmianą przepisów prawa czyn obecnie stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i wniósł o skazanie za ten czyn R. S. na karę 30 dni aresztu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku tytułem próby i 300 zł grzywny oraz uchylenie dozoru.

Obrońca oskarżonego przyłączył się do stanowiska prokuratora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy poddając niniejszą sprawę kontroli odwoławczej zobowiązany był uwzględnić treść Ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247). Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2015r., jednakże w art. 56 tejże ustawy wskazano pewne wyjątki, w tym wymieniony w art. 2 pkt 4, który wszedł w życie w dniu 9 listopada 2013, tj. dwa tygodnie od jej ogłoszenia. Zgodnie z nowym brzmieniem ustawy, a dokładnie jej art. 2 pkt 4, wykroczenia z art. 119 § 1 kw dopuszcza się ten kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. W Polsce minimalne wynagrodzenie ustalane jest corocznie na podstawie ustawy z 10 października 2002r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Wysokość minimalnego wynagrodzenia, podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów do 15 września każdego roku. Minimalne wynagrodzenie za pracę od 1 stycznia 2013 wynosi zaś 1600 zł brutto. Powyższe oznacza, iż aktualnie wykroczenia z art. 119 §1 kw dopuszcza się osoba, która kradnie lub przywłaszcza cudzą rzecz ruchomą, której wartość nie przekracza kwoty 400 złotych. Biorąc zatem pod uwagę wartość wyrządzonej czynem R. S. szkody stwierdzić należy, iż dopuścił się on wykroczenia z art. 119 § 1 kw, a nie przestępstwa kradzieży określonego w art. 278 § 1 kk.

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu nowo brzmiących przepisów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjął, że czyn przypisany R. S. stanowi wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw i za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył oskarżonemu karę grzywny w kwocie 500 złotych. Tak orzeczona kara, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, w szczególności przyczyni

się do uświadomienia R. S. braku bezkarności dla tego typu zachowań oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Z uwagi na charakter dokonanych zmian i sytuację materialną R. S. Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.